

Op papier lijkt de nieuwe leraar Chris de ideale man,
maar alles aan hem is een leugen...

Al is de leugen nog zo snel

LISA
Scottoline

● Het gevaar is
altijd dichterbij
dan je denkt

I

Chris Brennan solliciteerde naar een baan als leraar op Central Valley, de middelbare school, maar hij was een bedrieger. Zijn cv was nep en zijn identiteit was compleet vals. Tot dusver had hij het hoofd personeelszaken, de assistent van het schoolhoofd en de voorzitter van de sectie maatschappijwetenschappen om de tuin geleid. Vanochtend zou zijn laatste sollicitatiegesprek plaatsvinden, met het schoolhoofd dr. Wendy McElroy. Hier hing alles van af.

Chris zat te wachten in haar kantoor en schoof in zijn stoel heen en weer, hoewel hij niet zenuwachtig was. Hij had het officiële antecedentenonderzoek al doorstaan, had een onberispelijke verklaring van goed gedrag en een blanco strafblad ingediend: geen kindermishandeling, arrestaties of aangiften. Hij wist wat hij deed. Hij was perfect, op papier.

Hij had zich in de school verdiept en de mannelijke leraren geobserveerd, zodat hij wist wat hij bij de sollicitatie moest dragen: een wit Oxford-hemd, geen das, een kaki Dockers-broek en instapschoenen van Bass die hij in de plaatselijke vestigingen in de stad had gekocht. Hij was een meter achtentachtig, woog 108 kilo, en zijn wijd uiteenstaande blauwe ogen, brede jukbeenderen en vriendelijke glimlach maakten hem op een provinciale manier knap. Zijn zandkleurige haar had hij net bij de plaatselijke kapper laten knippen. De mensen zagen graag een goed verzorgde kerel. Ze wilden nog wel eens vergeten dat schijn bedriegt.

Hij nam het kantoor van dr. McElroy nauwlettend in zich op. Er stroomde zonlicht door de ramen achter het bureau, dat de vorm had van een in donker hout uitgevoerde L, waarvan het korte stuk vol lag met stapels formulieren, dossiers en hecht-mappen met het opschrift KEYSTONE EXAMENS, LIT & WIS I. Vol-gestouwde boekenplanken en zwarte archiefkasten bedekten de dichtstbijzijnde muur, en aan de overkant hingen ingelijste diploma's van de Pennsylvania State- en de West Chester-uni-versiteit, een whiteboard-kalender en een affiche met het op-schrift DROOM MEER, KLAAG MINDER. Op het bureau stonden familiefoto's en flacons van Jergen's en Purell en er lag een stapel ongeopende post naast een brievenopener.

Chris' blik bleef rusten op de brievenopener, waarvan het puntige lemmet blonk in het zonlicht. Plotseling verloor hij zich in een herinnering.

Nee! had de man geschreeuwd, zijn laatste woord. Chris had de man in de keel gestoken, en toen het mes eruit gerukt. Er was op slag een waaier van bloed over Chris gesproeid, vanwege de resterende druk in de halsslagader.

Het mes had blijkbaar als een soort kurk gefungeerd tot hij het eruit had getrokken, alsof hij de stop uit een fles trok. Het was een typische beginnersfout geweest, maar hij was toen nog jong.

'Sorry dat ik te laat ben,' klonk een stem in de deuropening, en Chris stond op terwijl dr. McElroy het kantoor binnenkwam op een kniestep die haar bij de knie gebogen rechterbeen onder-steunde. Aan de voet zat een zwarte orthopedische laars.

'Hallo, dr. McElroy, ik ben Chris Brennan. Kan ik helpen?' Chris stond op om haar bij te staan, maar ze schoot naar voren terwijl ze hem wegwijsde. Ze zag eruit zoals hij had verwacht: een zakelijk type van middelbare leeftijd met blauwe ogen ver-scholen achter een ijzeren brilmontuur met bifocale glazen en met een mager gezicht dat omkranst werd door kortgeknipt grijs haar en bungelende zilveren oorbellen. Ze droeg zelfs een jurk met een grijs-rose print. Chris begreep wel waarom vrou-wen met grijs haar grijze kleren droegen. Het stond goed.

‘Zeg maar Wendy. Ik weet dat dit er bespottelijk uitziet. Ik ben aan een eeltknobbel geopereerd en moet me nu op deze manier verplaatsen.’

‘Doet het pijn?’

‘Alleen mijn waardigheid is gekwetst. Ga toch zitten.’ Dr. McElroy rolde moeizaam met de step naar haar bureau. In de mand voor op de step zat een grote boodschappentas die was volgepropt met een laptop, dossiers en een gewatteerd handtasje met bloemetjesmotief.

Chris ging weer zitten en keek toe hoe ze aan het hannesen was. Hij voelde aan dat ze probeerde te bewijzen dat ze geen hulp nodig had, hoewel dat duidelijk wel het geval was. Mensen waren gek. Hij had dr. McElroy bestudeerd op social media en op haar faculteitswebpagina, waarop een levensloop en wat foto’s stonden. Ze doceerde al twaalf jaar wiskunde aan CVHS – zoals Central Valley High School werd afgekort – en woonde in het naburige Vandenberg, samen met haar man, David, en Bobo, hun Pembroke Welsh corgi. Dr. McElroys foto op haar docentenwebpagina was er een uit haar jongere jaren, een kiekje uit de oude doos. Bobo’s foto was van recente datum.

‘Nu snap je wel waarom ik zo laat ben. Het duurt een eeuwigheid om ergens te komen. Ik zat tijdens je andere sollicitatiegesprekken thuis te revalideren, daarom doen we dit nu pas. Excuses voor het ongemak.’

Dr. McElroy zette de step naast haar stoel, haalde haar tasje en boodschappentas uit de mand en zette ze met veel lawaai op haar bureau.

‘Geen punt, dat is geen enkel probleem.’

Dr. McElroy liet de step achter, hupte op één voet naar haar stoel en plofte erop neer. ‘Pluimpje voor mezelf!’

‘Absoluut,’ zei Chris vriendelijk.

‘Nog éven geduld...’ Dr. McElroy viste een smartphone uit haar tasje en legde die op haar bureau, reikte toen in de boodschappentas en trok er een mapje uit. Ze keek naar hem op met een verwarde glimlach. ‘Goed. Chris. Welkom terug op Central

Valley. Ik hoor dat je bij je sollicitatiegesprekken flink indruk hebt gemaakt. Ze lopen hier nu al met je weg.'

'Geweldig, dat is wederzijds.' Chris toonde een stralende glimlach. De andere leraren mochten hem, hoewel alles wat ze van hem wisten van a tot z gelogen was. Ze wisten niet eens zijn echte naam, Curt Abbott. Binnen een week, wanneer alles voorbij was en hij was vertrokken, zouden ze zich afvragen hoe hij ze in de luren had gelegd. Men zou geschokt en verontwaardigd zijn. Sommigen zouden het zo snel mogelijk willen vergeten, anderen zouden bloed willen zien.

'Chris, laten we er geen doekjes om winden en vrijuit spreken, aangezien je bij je vorige gesprekken zo goed hebt gepresteerd. Zoals je weet moeten we deze vacature opvullen, en wel meteen. Mary Merriman is de docent die jij moet vervangen, en natuurlijk hadden we er alle begrip voor dat ze voor haar zieke vader moest gaan zorgen.' Dr. McElroy zuchtte. 'Ze zit al in Maine, maar is per e-mail of telefoon bereikbaar. Ze zal je graag van dienst zijn.'

Het zal me wat, dacht Chris, maar hij zei het niet hardop. 'Fijn om te weten. Wat attent van haar.'

'Och, ze is ook zo'n schatje, die Mary. Zelfs in deze voor haar zo barre tijden denkt ze nog aan haar leerlingen.' Dr. McElroys gezicht klaarde op. 'Als ik je papierwinkel snel afhandel, kan ik je aankomende donderdag al voor de klas zetten, wanneer de invaller is vertrokken. Kun je zo snel al beginnen?'

'Ja, hoe eerder hoe beter,' zei Chris en hij meende het. Hij had nog een hoop te doen voor donderdag, wat nog maar een week te gaan was, en hij kon pas aan de slag wanneer hij ter plekke was op de school. Dit gaf nieuwe betekenis aan het woord 'deadline'.

'Let wel, de lat ligt erg hoog bij Mary. Ze is een van onze meest geliefde docenten.'

'Ongetwijfeld, maar ik zal me wel redden.' Chris probeerde geestdriftig te klinken.

'Het zal toch een hele kluit voor je zijn, nu het voorjaarssemester al zover gevorderd is.'

'Nogmaals, ik kan dat wel aan. Ik heb er met de anderen over gesproken en ben over haar syllabus en lesprogramma helemaal bijgepraat.'

'Goed dan.' Dr. McElroy opende de map, waarin een uitdraai zat van Chris' sollicitatiebrief, zijn vervalste cv en zijn andere nepdocumenten. 'Chris, vertel eerst eens wat meer over jezelf. Waar ben je opgegroeid?'

'Hoofdzakelijk in het Midden-Westen, Indiana, maar we zijn vaak verhuisd. Mijn vader was handelsreiziger voor een bedrijf in sanitair en zijn werkterrein veranderde steeds.' Chris loog, met verve. In werkelijkheid herinnerde hij zich zijn vader of moeder niet. Hij was grootgebracht in weeshuizen in de omgeving van Dayton, Ohio.

Dr. McElroy wierp een blik op het valse cv. 'Ik zie dat je op het Northwest College in Wyoming zat.'

'Ja.'

'Heb je daar ook je diploma gehaald?'

'Ja.'

'Hmmm.' Dr. McElroy zweeg even. 'De meesten van ons gingen naar een plaatselijke school in Pennsylvania. West Chester, Widener, Penn State.'

'Dat snap ik.' Chris had zoiets al verwacht, daarom had hij Northwest College als zijn gefingeerde alma mater uitgekozen. De kans dat hij op iemand zou stuiten die op de universiteit in Cody, Wyoming had gezeten, was verwaarloosbaar klein.

Dr. McElroy aarzelde. 'En, denk je dat je hier op je plek zou zijn?'

'Ja, natuurlijk. Ik ben overal op mijn plek.' Chris liet geen ironie doorklinken in zijn stem. Hij had zijn valse identiteit al laten gelden bij zijn burens, de plaatselijke Dunkin' Donuts, Friendly's en Wegman's, waarbij zijn personage even gladjes was gefabriceerd als die gevestigde merken met hun felgekleurde logo's, plastic pasjes en bonussen.

'Waar woon je?'

'Ik huur wat in een nieuwbouwproject in de buurt. Valley Oaks, kent u dat?'

'Ja, dat is heel fraai daar,' antwoordde dr. McElroy, zoals hij had verwacht.

Chris had Valley Oaks uitgekozen omdat het dicht bij de school lag, al waren er ook niet veel goede alternatieven. Central Valley was een klein stadje in het centraal-zuidelijk deel van Pennsylvania, hoofdzakelijk bekend vanwege de outletwinkels. Alle kleine winkelpromenades waren gevuld met een vestiging van elke Amerikaanse fabrikant, rijen met outletwinkels, en de koopjeschaos werd doorsneden door de hoofdstraat, Central Valley Road. Op Central Valley Road bevond zich ook de Central Valley-wasserette, de Central Valley-slotenmaker en de middelbare school, Central Valley High School, bewijs genoeg dat deze stad totaal fantasieloos was, wat Chris als een gunstig teken opvatte. Niemand zou zich hier immers ook maar een voorstelling kunnen maken van wat hij van plan was.

Dr. McElroy trok een grijzende wenkbrauw op. 'Wat brengt je naar Central Valley?'

'Ik wilde eens wat anders. Mijn ouders zijn vijf jaar geleden om het leven gekomen, bij een botsing. Een dronken bestuurder botste frontaal op hun auto.' Chris liet geen zelfmedelijden doorklinken in zijn stem. Hij had zichzelf geleerd dat je medeleven alleen opwekte als je niet zielig ging doen.

'O nee, wat afschuwelijk.' Dr. McElroys uitdrukking werd milder. 'Gecondoleerd. Wat een akelig verlies.'

'Bedankt.' Chris zweeg even voor het dramatische effect.

'En de rest van je familie? Heb je broers of zussen?'

'Nee, ik ben enig kind. Het lichtpuntje is dat ik kan gaan en staan waar ik wil. Ik ben naar het oosten gekomen omdat hier meer banen zijn, en ook beter betaalde. De leraren bulken hier van het geld, toch?'

Dr. McElroy grinnikte, zoals Chris feilloos had aangevoeld. Zijn startsalaris zou 55.282 dollar zijn. Natuurlijk was het niet eerlijk dat leraren minder verdienden dan criminelen, maar het

leven was ook niet eerlijk. Anders zou Chris zich daar niet voor iemand anders hebben zitten uitgeven.

‘Waarom ben je leraar geworden, Chris?’

‘Ik weet dat het sentimenteel klinkt, maar ik ben gek op kinderen. Je kunt zo goed je invloed op ze zien. Mijn leraren hebben me gevormd tot wie ik ben, en daar ben ik zó dankbaar voor.’

‘Ik zie dat precies zo.’ Dr. McElroy glimlachte even en ze bekeek toen weer het nep-cv. ‘Je hebt al eerder overheidskunde gegeven, zie ik.’

‘Ja.’ Chris solliciteerde naar de vacature in voorbereidende overheidskunde, evenals het niet-voorbereidende vak Overheid en Economie en een facultatief vak, ironisch genoeg Strafrecht. Hij had zijn ervaring met voorbereidende overheidskunde uit zijn duim gezogen, een toepasselijk handboek uit het hoofd geleerd, en een online syllabus overgepend, aangezien het curriculum voor voorbereidende overheidskunde landelijk gestandaardiseerd was. Dat ze van de openbare scholen serieproducten wilden maken, vond hij prima.

‘Je houdt dus van lesgeven op middelbareschoolniveau. Vertel.’

‘Die kinderen kunnen al zoveel, ze communiceren zo goed, en je ziet hun persoonlijkheden ontluiken. Hun identiteit krijgt vaste vorm. Ze worden volwassen.’ Chris hoorde de waarachtigheid in zijn eigen woorden doorklinken, wat zijn geloofwaardigheid ten goede kwam. Hij was écht in identiteit en de menselijke geest geïnteresseerd. Hij had zich de laatste tijd al vaker afgevraagd wie hij was, wanneer hij zich eens niet als iemand anders voordeed.

‘En waarom overheidskunde? Wat vind je daar interessant aan?’

‘Politiek is fascinerend, vooral in deze tijden. Het is iets wat kinderen op tv en andere media zien, en ze willen erover praten. Ze zijn erg betrokken bij de belangrijke vraagstukken.’ Chris wist dat ‘betrokkenheid’ onder docenten een toverwoord was,

evenals 'inzet'. Hij had wat jargon op internet opgepikt, waar zoveel docenteblogs, Facebookgroepen en Twitteraccounts te vinden waren dat je bijna ging denken dat docenten vooral betrokken bij het internet waren.

'Chris, je moet weten dat ik in Central Valley ben opgegroeid. Tien jaar geleden leefde men hier nog van de zuivelproductie, maar toen kwamen de outletwinkels en namen zij de boel over. Ze brachten werkgelegenheid, maar we hebben nog steeds een mengeling van het oude en het nieuwe, en dat zie je terug in de stad. We hebben al tientallen jaren een Away-reisbureau en een John Deere-autodealer, maar die worden nu verdrongen door een Starbucks.'

'Ach.' Chris zette een droevig gezicht op, maar ook dát was eigenbelang. Hij moest het ervan hebben dat de mensen hier vriendelijk en joviaal en bovenal goed van vertrouwen waren.

'Er is helaas een kloof tussen de geprivilegieerden en de kansarmen, en dat wordt al duidelijk in het eerste schooljaar. Waaraan jij les zult geven.' Dr. McElroy zweeg even. 'De kinderen uit de welgestelde gezinnen doen een studiekeuzetest en schrijven zich in voor de universiteit. De boerenkinderen blijven achter, tenzij ze een sportbeurs krijgen.'

'Goed om te weten,' zei Chris terwijl hij probeerde geïnteresseerd te kijken.

'Zeg eens, hoe communiceer jij het liefst met leerlingen?'

'O, een-op-een, absoluut. Persoonlijk contact, daar gaat niets boven. Ik ben een sociaal type. Ik wil via e-mail, social media en dergelijke bereikbaar voor ze zijn, maar ik geloof heilig in persoonlijk contact en wederzijds respect. Daarom coach ik ze ook.'

'Hemeltje, dat was ik vergeten.' Dr. McElroy fronste en zocht in haar dossiers. 'Je solliciteert ook op onze vacature voor een assistent-honkbalcoach. Op varsity-niveau.'

'Ja.' Chris had nooit eerder gecoacht, maar hij was een van nature begenadigde atleet. Hij was in overdekte slagkooien gaan oefenen om weer in vorm te raken. Zijn rechterschouder

deed nog pijn. 'Ik voel heel sterk dat coaching en lesgeven een en hetzelfde ding zijn. Met andere woorden: ik geef aldoor les, zowel in de klas als op het veld. Waar ik ben, maakt niet uit, dat is maar locatie.'

'Zeer treffend gezegd.' Dr. McElroy tuitte haar lippen. 'Als assistent-honkbalcoach zou je werken onder coach Hardwick. Ik moet je erop wijzen dat een assistent van hem niet lang mee gaat. Zijn laatste, nou ja eh, zocht het geluk elders en is nog niet vervangen. Coach Hardwick doet graag alles zelf, op zijn eigen manier. En hij kan een man van weinig woorden zijn.'

'Ik verheug me erop hem te ontmoeten.' Chris had coach Hardwick nagetrokken, blijkbaar kende iedereen hem als een echte klootzak. 'Ik kan vast en zeker goed met coach Hardwick opschieten. Hij is een begrip in het regionale honkbal en de Central Valley Musketeers beschikken over een van de beste programma's van de staat.'

'Dat klopt.' Dr. McElroy knikte en haar gezicht klaarde op. 'Vorig jaar werden verschillende spelers voor de eerste en tweede divisie gerekruteerd.'

'Ja, dat weet ik.' Chris had het team online al voor zijn eigen doeleinden bestudeerd. Hij moest het vertrouwen winnen van een bescheiden, onzekere jongen, in het beste geval eentje die een slechte verstandhouding met zijn vader had. Of beter nog, een van wie de vader was overleden. Het was hetzelfde profiel dat een pedofiel zou gebruiken, maar Chris was niet geperverteerd. Zijn plan was om de jongen te manipuleren; die was slechts het middel om een doel te bereiken.

'En waar zie je jezelf over een paar jaar?'

'O, hier in Central Valley,' loog Chris.

'Maar waarom hier? Waarom bij ons?' Dr. McElroy hield haar hoofd scheef, en Chris voelde dat hij zijn antwoord kracht moest bijzetten.

'Ik vind het hier geweldig, en de glooiende heuvels van Pennsylvania zijn iets onvoorstelbaars. Het is hier gewoonweg prachtig. Ik hou van de rustige omgeving en de sfeer van een

klein stadje.' Chris boog zich voorover, alsof hij zijn hart ging uitstorten, hoewel hij niet eens zeker wist of hij er wel een had. 'Maar eerlijk gezegd hoop ik me hier te vestigen en een gezin te stichten. Ik voel me in Central Valley thuis...'

'Nou, dat klinkt allemaal geweldig! Ik moet zeggen dat je aan al mijn verwachtingen voldoet.' Dr. McElroy glimlachte hartelijk en sloot het dossier. 'Gefeliciteerd, Chris, die baan is voor jou! Laat me je als eerste op Central Valley welkom heten.'

'Geweldig!' Chris stak zijn hand uit over het bureau en liet zijn meest oprechte glimlach stralen.

De tijd was rijp om zijn plan ten uitvoer te brengen, te beginnen bij stap een.